

РЕШЕНИЕ

№ 22284

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 22.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8731** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Ел Б. С. Х.- гражданин на Л. срещу Решение №8633/14.08.2024 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Ел Б. С. Х. гражданин на Л..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение.Твърди се,че при издаването на решението, административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални съображения и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал Л. и неправилно административният орган е приел, че не е налице основателен страх от преследване и е нарушена нормата на чл.75,ал.3 от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход. Посочва се още, че не е обсъдено обстоятелството, че оспорващият изпитва основателен страх от преследване и се страхува за живота и здравето си поради своята сексуална ориентация и не е отчетено обстоятелството, че е бил обект на хомофобски нападения и анализът на обстановката в страната на произход на оспорващия относно насилието и интензитета към ЛГБТИ общността в Л. . Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- Ел Б. С. Х. редовно и своевременно

призован не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат С., редовно упълномощен.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован се представлява от юрисконсулт Х., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СПП редовно и своевременно призована се представлява от прокурор П., която изразява становище за основателност на жалбата и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 10.04.2024 година оспорващият депозирал молба за закрила, която е регистрирана в ДАБ на същата дата, попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че е гражданин на Л., етническа принадлежност арабин, мюсюлманин сунит, образование- основно, неженен, владее арабски и английски език, запознат е с Указанията относно реда за подаване на молби за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, със Списъка на организациите, предоставящи безплатна правна помощ и му снета Евродак дактилоскопна експертиза.

На 19.04.2024 година с оспорващия е проведено интервю в присъствието на преводач от арабски език Н. Б., в което той посочил, че разбира превода, няма комуникативни пречки, няма роднини в държави членки на ЕС, напуснал е Л. на 17.12.2023 година от [населено място] легално със самолет с българска виза за срок около 25 дни като турист, пътувал до И. със самолет транзит и е след това пристигнал в България, харесало му тук и си удължил визата, като живее в България при един приятел, за първи път напуснал Л. през 2010 година, когато бил на 23 години и отишъл в Д., останал там 10 години и работил в ливански ресторант, а през 2021 година се върнал отново в Л., останал там около един месец и след това отишъл в Иракски К. легално, останал около година, като работил в ресторант, а след това отново се върнал в Л. за един месец, след това по покана на фирмата, в която работил отишъл в Й. и то легално на работа през 2022 година, там престоял около 7 месеца и през 2022 година се върнал за кратко в Л., като подал в Посолството молба за издаване на виза и през месец юли 2023 година за първи път дошъл в България за първи път, като престоял около 4 месеца, след това се върнал в Л., за да му се издаде нова виза за България и получил виза за 25 дни, а след това удължил престоя си с още три месеца легално и решил да остане в България, като целта му била да дойде в България, защото много му харесвало, не е служил в армията на Л., когато преди години военната служба е била задължителна, но сега вече не е, не е осъждан в държавата си на произход и напуснал Л., защото не е имало мир, като Д., Й. и Иракски К. са мюсюлмански държави и е забранено да си хомосексуалист, като му било много трудно да облече дрехи, които иска, като в Д. живял 10 години и му е било много трудно да облича дрехи, които иска, защото ако разберат, че е гей щели да го задържат в Л. и изпитвал страх да не го нападнат неговите роднини, като през 2023 година когато бил в Л. се разходил до [населено място], но полицаи са го спрели и го попитали защо е бил с къси панталони и защо няма косми по тялото, като му казали да не излиза повече така, да се държи по- скромно, бутнали са го и са му казали, че ако втори път го видят да е облечен така ще го задържат. Други проблеми с

държавните власти в Л. не е имал и преди около 2 месеца негов приятел му се обадил като е вероятно името му да е записано на аерогарата в Б., за да го задържат затова, че е хомосексуалист и в Л. има закон за хомосексуалистите, като ги вкарват в затвора, и във всички държави, в които е живял е бил преследван и го е страх да се завърне в Л., за да не го преследват и може като ДАЕШ да го бият, като и бил заплашван от нещо като ДАЕШ заради сексуалната си ориентация, и докато бил в България майка му се обадила два пъти, че са го търсили от ДАЕШ, не може да живее при родителите си, защото е хомосексуалист и иска закрила от РБ.

На 26.07.2024 година до Председател на ДАБ е депозирано Становище от Интервюиращ орган, в което посочил, че следва да се откаже предоставянето на международна закрила на оспорващия.

На 14.08.2024 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 8633, с което отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението е връчено на оспорващия на дата 22.08.2024 година, а текстът му е преведен на разбираем за него език - арабски с помощта на преводач.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява частично основателна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №8633/14.08.2024 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е издадено от компетентен орган - това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48 от ЗУБ е предоставено правото да се произнася по молби за предоставяне на международна закрила.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето М. Т. заема длъжността - Председател на ДАБ към МС.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 10.04.2024 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е Покана за явяване на интервю, попълнил е Регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация

Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а „чужденец, търсещ закрила“ е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 10.04.2024 година представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 12.04.2024 година и то лично съгласно разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от арабски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;

в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС; и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е

допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл.1 , т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си Л. легално на 17. 12.2023 година със самолет с издадена българска туристическа виза за срок около 25 дни ,като преминал транзитно през [населено място], Турция, след което влязъл в РБ като турист, харесало му и предприел действия за удължаване на визата с три месеца чрез Дирекция „Миграция“, като напуснал Л. на 23 години през 2010 година, заминал за Д. и останал 10 години, като е работил в Ливански ресторант , а през 2020 година от Д. заминал за О. като турист ,там останал 1 година и отново работил в ресторант , а през 2021 година за около 1 месец, а след това отпътувал легално за И. К., останал там 1 година и отново започнал работа в ресторант и в средата на месец декември напуснал страната си и дошъл в България, защото много му харесва тук, като мотивира молбата си закрила с хомосексуалната си ориентация и получените заплахи за това от нещо“ като ДАЕШ“.

Обосновано административният орган е приел, че молбата за предоставяне на международна закрила е неоснователна, защото търсецят закрила не сочи на никакво преследване или опасение от преследване в страната си на произход Л., защото въпреки заявеното от него опасение от преследване от бежанската му история е видно, че той многократно е напуснал страната си и то легално и легално се е завръщал в нея , като под преследване разбира отправените към него забележки да не носи къси панталони и да си оправи веждите да са като на момче, а не като на момиче. Нещо повече - оспорващият е влязъл законно в РБ с туристическа виза и защото много му харесало тук е предприел действия да удължи престоя си в РБ, и е подал молба за закрила едва след като му е изтекъл срокът на легалното му пребиваване.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина

на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи: „Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“. Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция, трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми: физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за

предоставяне статут на бежанец и изложената бежанска история цели да установи преследване, което е само и единствено на защитната теза на оспорващия и историята е твърде противоречива.

Законосъобразно административният орган е приел, че изложената бежанска история не води до извод, че е напуснал Л. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС.

Обосновано административният орган е приел, че не са налице убедителни доказателства за това, че оспорващият принадлежи към групата на хомосексуалистите и посоченото от него, че към него са отправяни заплахи от групировка нещо „ като ДАЕШ“ и невъзможността да даде конкретна информация за името на групировката, за местонахождението и ръководителите и идеите, а единствено заявява, че са му казвали „ че не трябва да бъде такъв човек хомосексуалист и да започне да чете К.“ , като са го предупредили, че ще го бият, ако не се промени не може да бъде причислено към акт на преследване. Но дори и да се приеме, че оспорващият е хомосексуалист, то самата принадлежност към посочената група не е достатъчно основание да се счита, че животът му е бил изложен на опасност и спрямо него са били предприети каквито и да било дискриминационни или други мерки, нарушаващи правото на свободен и мирен живот в страната му на произход.

В Наръчника по процедури и критерии е посочено че „ определена социална група обикновен включва лица с приблизително еднакъв произход, навици и социален статус, а опасенията от преследване поради принадлежност към такава група често могат да съвпадат с опасенията от преследване по други причини- раса, религия или националност, но самата принадлежност към определена социална група обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец и законосъобразно административният орган е приел, че спрямо оспорващия не са налице основания за преследване, тъй като той никога не е бил обект на посегателство от страна на държавни органи или организации, които държавата не може да контролира.

Анализирайки бежанската история на оспорващия законосъобразно административният орган е приел ,че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване,което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му , че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, ответникът по оспорването е приел,че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсец по добър живот.„Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини ,различни от изброените в определението за бежанец ,доброволно напуска страната си , за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер,а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това, от доказателствата по делото е

видно, че оспорващият е напуснал родината си многократно и то легално се е завръщал в нея отново легално без да бъде задържан или преследван заради сексуалната си ориентация, като от Справка от 05.06.2024 година, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ към МС, е видно, че от Доклад на HUMAN повечето от преследваните за тяхната сексуална ориентация или полова идентичност в Л. са били оправдани след обжалване, приет в Л. закон забранява „сексуално сношение срещу природата“ и криминализиращо сексуалното поведение между възрастни по взаимно съгласие, като властите понякога прилагат закона, който предвижда наказание до една година затвор в граждански и военни съдилища, като през юли 9 членове са внесли проектозакон за отмяна на този член, но подписалите го са подложени на онлайн тормоз, а през август Министърът на културата и член на Парламента са внесли отделни законопроекти за изрично криминализиране на еднополовите връзки по взаимно съгласие между възрастни и наказване на всеки, който насърчава хомосексуалността, което е недефинирано до три години затвор, а в края на годината не е имало гласуван нито един закон за 2023 година. Административният орган е анализирал Решение от 07.11.2013 година по съединени дела С-199/12-С—201/12 на СЕС и е посочил, че наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия и което действително се прилага и подобно законодателство в страна на произход трябва да се считат за несъразмерно или дискриминационно наказание, поради което същото представлява акт на насилие и съобразно приложената Справка от ДАБ властите в Л. понякога прилагат закон забраняващ „сексуално сношение срещу природата“ който предвижда наказание до една година затвор, но от бежанската история на оспорващия не може да се направи извод, че същият е задържан или спрямо него има образувано наказателно преследване заради сексуалната си ориентация. Единствено наличието на законодателство, обявяващо за наказуеми хомосексуални действия не би могло да се счита за акт, който засяга молителя толкова съществено, че да достигне степента на тежест, която е необходимо да са приеме, че тази наказуемост представлява преследване по смисъла на чл.9,§1 от Директива 2004/83/ЕО и само по себе си обстоятелството, че хомосексуалността или извършването на хомосексуални действия е наказуемо в дадена държава не води до извод, че съответното хомосексуално лице от тази държава следва да се разглежда като бежанец още повече, че търсещият закрила следва да докаже по възможност с документи, че той лично има основателна причина да се опасява от преследване, а в случая няма никакви доказателства, че ливанският гражданин е бил лично преследван в родината си заради своята сексуална ориентация.

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отношение, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б.”в”от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда

разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От приложените Справки за ситуацията в страната на произход на оспорвания към датата на издаване на Решението е видно, че в Л. повечето хора не успяват да осигурят своите икономически и социални права на фона на задълбочаваща се икономическа криза, като домакинства с ниски доходи са поели основната тежест от кризата.

Доводът на оспорвания, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни и посочените от него причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер-защото тук има условия за добър живот, като законосъобразно издаден административен акт, но към настоящия момент съгласно [чл. 142, ал. 2 АПК](#) същото в частта, с която е отказан хуманитарен статут, подлежи на отмяна и предвид обстоятелството, че спорът не позволява решаването му по същество от съда, то личното дело на оспорвания следва да бъде върнато на административния орган, който следва да извърши нова преценка за обстановката в Л. предвид характера, интензитета и териториалния обхват на проблемите,които съществуват в отделни територии, социално-икономическите проблеми в Л., както и рисковете, дължащи се на географското му местоположение и **ескалирането на напрежението през последните** седмици между израелските сили и Ливанската групировка "Х.", както и започналите военни действия от страна на И. срещу Л. и съобразявайки бежанската история на жалбоподателя следва да се извърши нова преценка от административния орган по смисъла на [чл. 142, ал. 2 АПК](#) като се изследва дали закрилата срещу тежки посегателства може да бъде предоставена от държавата, партии или организации, включително международни организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия [чл. 9, ал. 4 ЗУБ](#), както и конкретно - да се съберат достатъчно доказателства относно установяването на актуалната обстановка /наличието на въоръжен международен или вътрешен конфликт, както и други причини от хуманитарен характер по [чл. 9, ал. 8 ЗУБ](#) - недостиг на храна, вода, лекарства, съществено засягащи здравето и живота на лицата, липсата на трудова заетост/, вкл. и от кандидата /т. 80 от Решение по дело С-563/22/, и се изследва възможността за предоставяне на хуманитарен статут по [чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ](#), като се извърши преценка за силата на степента на безогледно насилие съгласно цитираното Решение от 17 февруари 2009 г. на СЕС по дело С-465/07 в Л..

В контекста на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение в частта, в която е отказано предоставянето статут на бежанец отговаря на изискването за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба, а в частта, в която е отказано предоставяне на хуманитарен статут-отменено.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на Ел Б. С. Х.- гражданин на Л. срещу Решение №8633/14.08.2024 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец Ел Б. С. Х. гражданин на Л..

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №8633/14.08.2024 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави хуманитарен статут на Ел Б. С. Х. гражданин на Л..

ИЗПРАЩА ЛИЧНОТО ДЕЛО НА ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ДАБ КЪМ МС НА РБ ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на **СТРАНИТЕ.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: